

Keresztút a ferences testvérekkel

Országút, 2023.04.07.

1. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust

„Megkínozták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját. Erőszakos ítélettel végeztek vele. Ugyan ki törődik egyáltalán ügyével? Igen, kitepték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották.” (Iz 53,7-8)

Ott állt, némán, csendesen – Pilátus, a helytartó előtt a foglyul ejtett Isten Fia.

Nem szólt, nem vádolt, nem okolt, nem gyalázkodott, nem háborgott. *„Mint a bárány, aki elnémul nyírója előtt”,* lelkében az Atyára bízva magát: *„Atyám legyen meg a te akaratod”*

Pilátus tudja, elvárják tőle, hogy halálra ítélje ezt az embert. Pedig felesége figyelmeztette: *„Ne avatkozz annak az igaznak a dolgába!”* De a tömeg, a közakarát, a közvélemény csak kiáltozik: *„Keresztre vele!”*

S a nép vénei, ezek az öntelt, gögös előkelőségek is magukból kikelve, vörös fejjel bőszerűen itt kiabálnak előtte: *„Keresztre vele! Feszítsd meg őt!”*

Egyszerűbb lenne elbocsátani, de ki tudja, mi zúdul nyakába, ha elengedné, épp most az ünnepükön, mikor ennyien vannak itt a városban..., ki tudja milyen zavargás törne ki...?, és akkor mi lenne vele, a karrierrel, mit tenne vele a császár...? – igen, engednie kell a nyomásnak...

De elítélje-e az ártatlant? *„Ugyan ki törődik sorsával?”*, hisz tanítványai mind elfutottak, senkije sincs, s az a minap még hozsannázó tömeg is már ellene fordult. Ki érti ezeket?

Jézus pedig, *„mint a bárány, aki elnémul nyírója előtt”,* csak hallgat. Legalább védekezne, mentegetőzne, magyarázkodna, mentené magát... De nem teszi. Mit akar, miért nem szól?

Hát legyen, *„én ártatlan vagyok ennek az igaznak véréből”* – vigyétek, feszítsétek meg. Legyen hát úgy, ha **ti** úgy akarjátok – **én** mosom kezeimet. Vigyétek!

A megváltás misztériuma – mint egyre áradó folyam – tovább folyik: *„Bár ő maga semmit sem vétett, az ítélet ártatlanul érte, – a bűnösökért mégis szenvedést vállalt. Az ő halála bűneinket elvette, feltámadása megigazulást adott nekünk.”*

Taníts minket, Urunk, hogy minden igazságtalan helyzet és ítélet mögött felismerjük: életünk általad az Élet Urának kezében van.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

2. állomás: Jézus vállalja a keresztet

Uram, Jézus! Mekkora szenvedést képes okozni az egyik ember a másikkal! Szidalmaival, gúnnyal, ütéseivel, rúgásaival! Te nem okoztál szenvedést senkinek! Amikor szidtad a farizeusokat, csak beteges hiúságukat sértetted meg. Apostolod írja Rólad, hogy amerre jártál, jót tettél. Látogatásodat családi béke, vidámság, megkönnyebbülés, gyógyulás kísérte. Cserébe Te a keresztet kapod! Az emberélet legfélelmetesebb útján segíteni, bátorítani szokás a halála felé induló embert. A kivégzőosztag nem részvét, együttérzés kíséri a halálra készülő embert, hanem durván rálökik erre az útra! Te nem halhattál meg ágyban, párnák közt! Mivel oly sok ember hal meg a másik ember kezétől, Neked közük kellett kerülnöd, mert a legnehezebb sorsúakat nem hagyhattad magukra!

Ments meg Uram, attól, hogy bánthassak másokat! Bocsásd meg, hogy szenvedést okoztam másoknak, sokszor nem csak véletlenül, hanem tudva és akarva!

Könyörülj rajtunk, Urunk!

3. állomás: Jézus először esik el a Kereszt súlya alatt

Az első esés! Talán nem gondoltuk volna, hogy ekkorát zuhanunk, hogy ekkora a „pofára” esésünk: „Ha mindenki megtagad, én akkor sem tagadlak meg Téged, életemet adom érted!” – fogadkozunk Péterrel. „Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem!”

Nagyzolásunkban, gőgünkben jön el a „pofára” esés.

Jézus elesik, de emiatt is és miattunk is esik el. Jézus elesik, hogy megmutassa, itt is velünk akar maradni. Péterre és ránk tekint irgalommal. Jézus elesik, de Isten kegyelméből és erejéből kell fel és megy tovább!

A gőgünk, a nagyzolásunk essen el végleg, hogy Isten kegyelméből maradjunk talpon, vagy Isten kegyelméből tudjunk újra és újra felkelni és csak egyedül Benne remélve tovább menni.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

4. állomás: Jézus találkozik édesanyával

Jézus történetének minden időszakában része van Máriának. Sokan azt gondolják, hogy Mária műve teljes volt, miután Jézust e világra hozta, s utána nem volt más szerepe, mint háttérbe vonulni. Mi azonban nem így gondolkozunk az egyház édesanyáról, Édesanyánkról. A gyermek Jézust ő vitte a templomba, karjain ő hordozta, mikor a bölcsek jöttek hozzá, hogy imádják. Jézussal menekült Egyiptomba és a tizenkétéves Jézust magával vitte Jeruzsálembe. Vele élt harminc esztendeig Názáretben. Vele volt a kánai menyegzőn. Akkor is, midőn elhagyta, hogy Isten országát hirdesse, követte Jézusát az igehirdetői, missziós útján. És most előlép, amikor isteni Fia a Golgota felé vezető úton a kereszttel vállal ingadozik.

Édesanyánk, engedd, hogy mindig rád is gondolhassunk, amikor Jézusra gondolunk, és amikor szent Fiához imádkozunk, hatalmas közbenjárásoddal légy mellettünk.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

5. állomás: Cirenei Simon segít vinni Jézus keresztjét

„Kényszerítették egy arra járó embert, Cirenei Simont, aki a mezőről jött, Alexander és Rufusz apját, hogy vigye a keresztjét” (Mk 15,21).

Simon talán munkából jött a mezőről. Jókötésű, megtermett ember talán, akit a katonák kinéznek, hogy segítsen az egyre gyengülő elítéltnak és kötelezik a keresztfa cipelésére. Fáradt volt, az ünnep is közel, otthon várják felesége, fiai – s most kirángatják az út széléről és kényszerítik. Mit tehetne...? Kénytelen felvenni a keresztfát.

Ment tehát Simon a Golgotára – ment Jézus után és mellett, nyomába lépve, vitte a keresztet. Talán csak később érti meg, ki ez és hogy mi is történhetett, miért kell neki itt lennie.

Vitte a keresztet, izzadtan és küszködve vele, verejtékezve, és közben valami mély fájdalom szállja meg eziránt a véresre vert, megalázott, szenvedő ember iránt, az emberként szenvedő Isten miatt – s egy idő után már a kereszt vitte őt, és nem ő a keresztet. Igen, ez ő, a próféta, a názáreti tanító, a csodatevő és gyógyító..., annyi jót tett, annyi mindent vártunk, reméltünk tőle... és mégis ő a Messiás, az Élő Isten Fia. Mennek, és a kereszt súlyát hordozva lassan megérti: őt valójában nem a katonák kényszerítő akarata, hanem maga Isten rendelte oda. Neki volt szüksége erre. Isten rendelte oda, Isten adta ezt a keresztet, Krisztus keresztjét.

Add, Urunk, hogy megértsük – szükségünk van a kereszt hordozására – veled. Szükségünk van, hogy odalépjunk melléd, aki keresztünket hordozod már, hogy szükségünk van a veled, a nyomodban járásra, hogy felismerjünk téged isteni irgalmadban, üdvözítő szeretetedben. Könyörülj rajtunk, Urunk!

6. állomás: Veronika megtörli Jézus arcát

„Egy farizeus meghívta, hogy egyék nála. Betért hát a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos olajat hozott. Megállt hátul a lábánál, és sírva fakadt. Könnyeit Jézus lábára hullatta, majd hajával megtörölte, elárasztotta csókjaival, és megkenete illatos olajjal.” „Aztán így szólt az asszonyhoz: „Bűneid bocsánatot nyernek.” A vendégek összesúgtak: „Ki ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?” De ő ismét az asszonyhoz fordult: „A hited megmentett. Menj békével!”

Most Veronika kendőjével töröl. Ki ez a Veronika? Nem tudjuk: egy meggyógyított asszony a sok közül? Vagy egy bűneitől megszabadított asszony?

És ma ez az asszony egy másik Jézust lát, mint, aki meggyógyította megtisztította.

Káprázott a szem, a szív? Valóban ez bocsátott meg nekem? Ha Isten hogyan lehet itt!?

Mégis megindul, aki megken, most megtöröl. És a megbocsátó Arc jelenik meg újra, „Igen, Ő az Isten!” Ő az, aki megtisztított, most megtisztul.

Jézus nemcsak kendőjére, Szívébe véste mindörökre Arcát, az Irgalom, a megtisztítás és a megbocsátás Arcát, hogy sose kételkedj, hogy mindig felismerd!

Könyörülj rajtunk, Urunk!

7. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel

Uram, Jézus! Keresztedet Cirenei Simon viszi, de mégis újra összeesel a vonulás során. Minek továbbmenni? A fölállás egyenlő a további kínzással. A katonák sem szabadítanak meg a további szenvedéstől. Nem ütnek agyon, nincs kegyelemdőfés, tarkólövés. Nekik el kell számolniuk Veled, hogy teljesedett-e Rajtad a büntetés. Te pedig fölállsz, és botorkálsz tovább.

Vajon én hogy bánok az eleső, megszégyenülő emberrel? Büntetem gyengeségéért, esetleg sorsára hagyom? Vagy segítség címén éreztetem vele fölényemet?

Uram, a Te segítséged senki számára nem nyomasztó, mert vállaltad az esést is. Add, hogy hiúságból soha vissza ne utasítsam a Te segítő kegyelmedet, és nyisd fel szememet, hogy irgalmas samaritánus lehessenek az utamba kerülő sebesült számára.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

8. állomás: Jézus vigasztalja a síró asszonyokat

A Város falain túl, a Golgotára vezető kanyargós földút mellett – ahol Jézus a Vesztőhelyig utolsó kínkeserves lépéseit teszi meg –, sok Jeruzsálemből származó asszony gyülekezett, hozzájuk csatlakoztak még az ünnepekre érkező sokaságból a részvétüket kifejezni akaró ismerősök is. Zsidó szokás szerint sírva-jajgatva tudatták együttérzésüket. Nem egyfajta felbérelt jajgatókra kell itt gondolni, valódi szájalom volt ez, hisz akik Jézus vesztét kívánták nem költenének ilyesmire, akik viszont szerették ingyen is megtették.

Zakariás próféta előre megjövendölte a bánatukat kifejező asszonyok siralmaikat: „Arra emelik majd tekintetüket, akit átszúrtak; gyászolják és megsiratják, mint az elsőszülöttet.” (Zak 12,10)

Jézus még ebben az ájulás közeli állapotban is tud részvétellel tekinteni az őt szeretőkre. Atyai szeretettel inti őket, melyet megerősítésként visznek magukkal. „Jeruzsálem leányai ne engem sirassatok...” – mondja szelíden Jézus. A szenvedést és a közelgő kereszthalált azért vállalja, hogy kövessük Őt bűnbánatban, szeretetben, életformánk jobbításával.

„Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket!” (Lk 23,28) Jézus tudja mi lakik az ember szívében, rosszra hajló, bűnös természete miatt éri annyi csapás: gondolhatunk Jeruzsálem pusztulására, a két nagy világégésre, vagy a jelenben is tartó háborúkra, értelmetlen vérontásokra. Nem Isten akarata hogy így legyen, az ember mérhetetlen kapzsisága és hatalomvágya miatt van az egész. Nem az ott harcolók nyerne, ők mindig vesztesek lesznek, a bársonyszékekből irányítók a földi számítás szerinti haszonélvezők. Az ítéletet azonban ők sem fogják elkerülni, és ott már semmire sem mennek felhalmozott vagyonukkal. Jézus értük is, értünk is szenvedett, a kezdetektől a világ végéig számítva az emberiség minden bűnét felszegezte testében a fára, mint egy adóslevelet. (Kol 2,14)

Bármilyen keserű is a szívünk a sok igazságtalanság miatt, mégis arra kér minket a mi Urunk, hogy „szeressük ellenségeinket és imádkozzunk üldözőinkért” (Mt 5,44), az ítéletet pedig hagyjuk meg Istennek (Róm 2,16). Ha csupán azokat szeretjük, akik bennünket is szeretnek, mi lesz a jutalmunk? (Mt 5,46)

Könyörülj rajtunk, Urunk!

9. állomás: Jézus harmadszor esik el a keresztsúlya alatt

„És Isten a föld porából megalkotta az embert.” A megváltó a porba zuhan, elterül, erőtlenségre, szinte magatehetetlenül.

„Emlékezz ember, porból vagy és porrá leszel...”

Isten Fia, aki az ember iránti szeretetből kiüresítette magát, most alázuhan, alászáll a porba – a földre roskad a keresztsúlya alatt – oda, ahonnan az ember jön, és ahová megy. Harmadszor esik el, terül el a földön. Alászáll, alázuhan, ott van, ahol a legmélyebb félelmeink, legsötétebb, legalantasabb ösztöneink táncot járnak. „*Nem tartotta olyan dolognak*” isteni fönségét, amit ne adna oda, csak hogy velünk legyen, ott, a porban, az erőtlenségben, a szenvedés mélyén, ott a halál kapujában, ott a sötétségben. Emberek tapossák, táncolják felette táncukat – és nem látják, nem értik, hogy akit legyőznek, ő a Győztes, akit lenéznek, akit megvetnek, semminek sem néznek, az mindenek fölött van. És hamarosan „*az ő dicsőségét vallja ég és föld, vallják az angyalok és főangyalok, – hangos szóval hirdetik, és vég nélkül mondják.*”

Köszönjük, Urunk, hogy a mélyben, a sötét magányban, az erőtlenségben és a szenvedés mélyén is velünk vagy, és felemelsz isteni dicsőségbe!

Könyörülj rajtunk, Urunk!

10. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Jézus mindentől meg akart válni e világon, mielőtt azt elhagyta. A legtökéletesebb szegénységet gyakorolta. Mikor a názáreti otthonát elhagyta, és kiment az Isten országát hirdetni, nem volt fejét hol lehajtania. Szegényes táplálékból élt, melyet azoktól kapott, akik Őt szerették és szolgálták. Ezért olyan halált vállalt el, melynél még ruháit sem hagyták meg Neki. Megfosztotta magát attól, ami látszólag feltétlenül szükséges, ami a földhöz ragaszkodó emberi természet szerint lényünknek egy darabja.

Add, Uram és Üdvözítőm, hogy mi is itt a földön Teérted mindennek elvesztését elviseljük, és még a megszégyenítést, vádat, megvetést, és gúnyt is szívesebben elviseljük, mint azt, hogy a földi életünk végén mi hozzunk Rád szégyent.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

11. állomás: Jézust keresztre szegezik

„Amikor odaértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívtak, ott fölfeszítették, s a gonosztevőket is vele, egyiküket jobbról, másikat balról. Jézus pedig mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.”

„Az egyik fölfeszített gonosztevő káromolta: „Nem te vagy a Krisztus? Szabadítsd meg hát magad és minket is.” A másik rászólt: „Nem félsz az Istentől? Hisz te is ugyanazt a büntetést szenveded. Mi tetteink méltó jutalmát kapjuk. De ő nem csinált semmi rosszat.” Aztán hozzá fordult: „Jézus, emlékezzél meg rólam országodban.” Ezt válaszolta neki: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.”

Mit tud tenni egy haldokló? Hát akkor már semmit, mi teszünk érte!

Jézusnál másként van:

- Anyát és Fiat ad,
- Megbocsátást kér és ad ellenségeinek
- A gonosztevőnek reményt, békét, örök boldogságot nyújt: „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom majd Mennyei Atyám előtt!”
- És minden embernek itt ad örök életet.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

12. állomás: Jézus meghal a kereszten

Uram, itt vagyunk szent kereszted tövénél. Látod, mindnyájan térdet hajtunk emberi ésszel fel nem fogható szent húsvéti misztériumod előtt. Felfoghatatlan, és éppen ezért csodálatraméltó. Mégis, amit megsejthetünk, azt a szent három nap liturgiája foglalja össze. Bár csak halovány tükörképe ez annak a valóságnak, ami akkor, azokban az órákban történt, kérünk, azért vedd kegyesen silány emberi próbálkozásainkat.

Te mindent odaadtál értünk, és mi mit adtunk Neked cserébe?

- Eléd indultunk pálmaágakkal, Hozsannázva, és te sírtál bűneink miatt. KEVÉLYSÉG
- Ránk bíztad magad, és mi Barabást választottuk. IRÍGYSÉG
- Koszorút is köthettünk volna neked, töviskoronát tettünk a fejedre. FÖSVÉNYSÉG
- A kereszthordozást visszautasítottuk, csak Cirenei segített, ő is először kényszerűségből. JÓRA VALÓ RESTSÉG
- Nem adtunk rád drága köntöst, nem húztunk ujjadra gyűrűt, hanem még véres, rongyos megmaradt ruhádat is lerángattuk. BUJASÁG
- Szomjazzál, és mi ecettel itattunk. TORKOSSÁG
- Áldást osztó szent kezeidet odaszegeztük a fához. HARAG

Mi hétszer tagadtunk meg, Péter háromszor. Micsoda szégyen. Bűneink belenyomnak minket a szennybe, csak a Te segítségével tudunk megszabadulni megkötözöttségeinktől. És bár meg nem érdemeljük, mégis add, hogy a megváltottak szent örömeivel járjuk életünk útjait.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

13. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről

Uram, Jézus! Engedelmes lettél a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Kiüresítetted magadat, valóságos emberként féltél a szenvedéstől és a haláltól. Életünk utolsó útját feltámadásod fényében, az örök élet reményében járhatjuk végig, tudva, hogy még a halálban is hasonlóvá váltál hozzánk. Mennyire megkönnyítetted a mi meghalásunk útját! Isten szeretete örök. Akit Isten szeret, az él Őbenne. Az Ő hűsége a záloga feltámadásunknak és örök életünknek.

Mária, az Egyház anyja! A Te fájdalmad egy az Atyáéval. Isten arra teremtett bennünket, hogy aggodalmát, szenvedését, gyászát is megossza velünk, mint legbensőbb bizalmasaival. Segíts bennünket, hogy ne önmagunk miatt keseregjünk, hanem, hogy az emberek nem szeretik a szeretetet.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

14. állomás: Jézus testét a sírba helyezik

„Volt egy József nevű tanácsos, derék és igaz férfi, Júdea Arimatea nevű városából származott, és maga is várta az Isten országát. Ő nem értett egyet a határozattal és az eljárással. Ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és sziklasírba helyezte, ahol még nem feküdt senki. A készüllet napja volt, a szombat már beállóban. A Galileából érkezett asszonyok is elmentek és megnézték a sírt, hogyan helyezték el benne a holttestet. Hazatérőben illatszereket és keneteket vásároltak, a szombatot meg a parancs szerint nyugalomban töltötték.”

Vége, nincs tovább: *„Pedig mi azt reméltük, Ő váltja meg Izraelt!”*

„Én vagyok a feltámadás és az élet, hiszed ezt?” – kérdezi Jézus a negyednapos Lázár sírjánál Mártától.

Márta válaszol: *„Igen, Uram, hiszem, hogy Te vagy az Isten Fia a Krisztus, aki a világba jön.”* Mi is ezt valljuk Mártával! És Ő, Aki az Isten Fia, mint búzaszem kicsírázott, hogy örök életre támadjon és adjon nekünk.

„Ha a búzaszem el nem hal, egyedül marad, de ha elhal, sok termést hoz!”

Könyörülj rajtunk, Urunk!